

Beknopt overzicht van de Latijnse letterkunde

Een aantal belangrijke auteurs en werken	Teksttype(s)	Taalkenmerken
archaïsche periode: ca. 240 v.C. – ca. 100 v.C.		
Livius Andronicus: vertaling van <i>Odyssee</i> .	Poëzie, drama.	Sterk beïnvloed door het oud-Grieks; eenvoudige syntaxis en woordenschat.
Plautus en Terentius: komedies.	Toneel (komedie).	Alliteratie en assonantie; onregelmatig metrum; gebruik van archaïsche vormen.
Cato de Oudere: <i>De Agri Cultura</i> .	Proza (technisch, didactisch).	Functionele taal; begin van standaardisatie.
De gouden eeuw: ca. 100 v.C. – ca. 14 n.C.		
Cicero: <i>De Oratore</i> , redevoeringen en retorische werken Filosofische geschriften; brieven,	Retoriek, filosofisch proza, de brief als literair genre	Complexe syntaxis, verfijnde stijl; retorische technieken als chiasme.
Vergilius: <i>Aeneis</i> ; Horatius: <i>Oden</i> .	Epische poëzie lyriek.	Strakke metrische vormen; verfijnde woordenschat; symmetrie in proza en poëzie.
Ovidius: <i>Metamorphosen</i> .	Mythisch epos, liefdespoëzie.	Elegantie en ritmische perfectie; uitgebreide beeldspraak.
Zilveren eeuw: 14 n.C. – ca. 180 n.C.		
Seneca: filosofische werken	Filosofisch proza	Bombastische stijl; archaïsmen; sententiae

Lucanus: <i>Pharsalia</i> .	historisch epos.	Bondige formuleringen en paradoxen
Tacitus: <i>Annales</i> ; Iuvenalis: satiren; Petronius: <i>Satyricon</i>	geschiedschrijving, satire; avonturenroman	Complexe periodestructuren; vrijere woordvolgorde; retorische invloeden en kernachtige stijl afwisseling proza en poëzie; voorbeelden van Latijnse volkstaal.
Martialis: epigrammen.	Korte poëzie (satirisch).	Ironisch, scherpe stijl; eenvoudiger syntaxis dan episch werk.
Apuleius: <i>Metamorphoses</i> met het bekende verhaal van Amor en Psyche	schelmenroman	Overladen, virtuoze stijl; neologismen en vulgarismen
Late oudheid: ca. 180 – 476		
Augustinus: <i>Confessiones, De Civitate Dei</i> .	Theologisch proza.	Christelijke terminologie; eenvoudige en directe stijl.
Boëthius: <i>De Consolatione Philosophiae</i> .	Filosofisch proza, allegorie.	Vermenging van klassieke stijl met christelijke invloeden; minder grammaticale strengheid.
Ausonius: <i>Mosella</i> .	gedicht	Kunstige poëzie
Middeleeuws Latijn: ca 476 - 1400		
Beda Venerabilis: <i>Historia Ecclesiastica</i> .	Geschiedschrijving.	Vereenvoudigde grammatica en syntaxis; invloeden van volkstalen.
Petrus Abelaerdus: Brieven van Abélard en Héloïse	liefdescorrespondentie	
Aegidius Li Muisis: <i>Chronicon majus en Chronicon minus</i>	kronieken	Het Tractatus tertius gaat over de geschiedenis van het graafschap Vlaanderen
Thomas van Aquino: <i>Summa Theologiae</i> .	Theologie, scholastiek.	Ontwikkeling van nieuwe christelijke woordenschat; neologismen.

Isidorus van Sevilla: <i>Etymologiae</i> .	Encyclopedie, didactisch proza.	Minder aandacht voor stijl; focus op praktische doeleinden.
Renaissance: 14^e – 16^e eeuw		
Erasmus: <i>Moriae Encomium</i> ; Petrarca: veel uiteenlopende werken.	Humanistisch proza, poëzie.	Puristische imitatie van klassieke stijl; eliminatie van middeleeuwse invloeden.
Thomas More: <i>Utopia</i> .	Filosofisch proza.	Klassieke grammaticale en stilistische idealen.
Janus Secundus: <i>Basia</i>	liefdespoëzie	
Nieuwere tijd (Neo-Latijn): 17^e – 19^e eeuw		
Descartes: filosofische werken; Newton: <i>Principia</i> .	Wetenschappelijke teksten.	Functioneel Latijn, minder stilistische verfijning; ontwikkeling van terminologie.
Moderne Tijd: 20^e – 21^e eeuw		
Latijnse vertalingen van moderne werken (<i>Harry Potter</i>).	Vertalingen, ceremoniële teksten.	Behoud van klassieke regels; soms vereenvoudigde grammatica voor moderne doeleinden.
Vaticaanse documenten, experimentele Latijnse poëzie.	Kerkelijk en academisch proza.	Strikte structuur voor officiële werken; flexibel gebruik voor nieuwe genres.